

Iz zajednice | 17/12/2022

Žrtva, posvećenost i radinost. I prijateljstvo izvan terena

📍 Piše: Tatjana Dragičević

Nogomet spaja ljude i ne poznaje nacionalne, vjerske, svjetonazorske i ine granice

📷 Katar - Lopta sa zastavama sudionika FIFA Svjetskog prvenstva. Foto: Igor Kralj/PIXSELL

Desetine enciklopedijskih tomova mogle bi biti ispisane o nogometu kao o „najvažnijoj sporednoj stvari na svijetu“, ništa manje prostora ne bi trebalo posvetiti niti izjavama znanih i neznanih aktera ili običnih zaljubljenika u nogometnu igru koji ovih dana, iznimno zimi, a ne u ljetno vrijeme, uživaju u svemu onome što se događa u Kataru na poprištu 22. izdanja Fifinog Svjetskog nogometnog prvenstva. Zbog nogometa se raspadaju „vječne“ ljubavi, zbog nogometa su često „ratovale“ diplomacije, ali su se i u doslovnom smislu vodili pravi ratovi, kao onaj između srednoameričkih država Salvadora i Hondurasa sada već davne 1969. godine. Zbog nogometa, barem za vrijeme trajanja SP-a, zaboravljaju se i najteži osobni problemi i osobne tragedije, nogomet u ova bremenita vremena mnogi doživljavaju kao „slamku spasa“ i bijeg od stvarnosti.

Doha, Katar – Navijači Hrvatske razvili su zastavu dugačku 200 m. Foto: Goran Stanzl/PIXSELL

„Volim nogomet, nogomet je moj život“, izjavio je svojedobno legendarni engleski reprezentativac **Vejn Runi**. „Bez nogometa, ja bih bio nitko i ništa“ – iskreno je priznao **Kristiano Ronaldo**, portugalski superstar koji u Kataru nastupa na svojem petom i posljednjem Svjetskom prvenstvu na kojem će zaključiti bogatu nogometnu karijeru. „Da nisam nogometaš, još bih uvijek bio ‘djevac’, nikad me ni jedna žena ne bi pogledala“, svojedobno je cijeli svijet nasmijao sada već umirovljeni, inače fizički neugledni engleski nogometaš **Piter Krauč**. Ako je i za očekivati da će bogate nogometne zvijezde – oni kojima je nogomet donio slavu i bogatstvo – samo u superlativima govoriti o ovoj, realno samo jednoj običnoj igri, nekim je čudom na isti način doživljavaju čitave armije običnih ljudi, onih koji dolaskom na nogometne tribine zapravo i omogućuju cijeli taj spektakl te ga čine možda i najglamuroznijim globalnim događajem. Njima toliko važnim da je preko noći zaboravljena pandemija korona virusa, toliko važnim da je rusko-ukrajinski rat ovih dana samo sporedna vijest, a globalna kriza zaboravljena tema.

Zagreb – Veliko slavlje navijača na trgu nakon osvojene bronce na Svjetskom prvenstvu u Kataru. Foto: Sanjin Strukić/PIXSELL

Sada već davne 1952. godine, veliki **Čarli Čaplin** snimio je jedno od svojih remek djela „Svjetla pozornica“, a danas su sva „svjetla pozornica“ usmjerena na nogometne travnjake u Kataru i na sve ono što se događa na njima i oko njih. A navijači su sastavni i zapravo glavni dio te priče – nogomet se igra zbog navijača. Na tu, sada već toliko puta ponovljenu floskulu, potrošeni su hektolitri tinte i to je zaista tako – nogomet se igra zbog milijuna, bolje reći milijardi ljudi koji svakodnevno prave živi dekor i kulise ovoj igri koja je prerasla i obrisala sve granice. Svakodnevno je to bilo moguće vidjeti posebno tijekom mundijala u Kataru, u ovoj sićušnoj zemlji na Arapskom poluotoku površine tek 11,581 km² i populacijom od svega 2,7 milijuna stanovnika. Priča o „brisanju granica“ također vrijedi baš za tekući SP u Kataru s obzirom na to da je riječ o prvom i povijesnom ovakvom globalnom nogometnom turniru koji se održava u nekoj arapskoj i muslimanskoj zemlji te također prvom u tako maloj zemlji. Uzme li se u obzir okvirna procjena da je Katar tijekom SP-a posjetilo 2,5 milijuna ljudi, broj gotovo jednak ukupnoj populaciji te zemlje, a da je službeno potvrđena prisutnost gostiju doslovce

iz svake svjetske zemlje, popularnost nogometa dobiva na težini i na daleko višim razinama nego što je to puka igra i igranje. Na stranu činjenica da je nogomet danas, kao i sve drugo, „ples milijuna“ i jedan veliki globalni biznis, činjenica da se na tako malom prostoru, doslovno u jednom gradu (Doha, 2,3 milijuna stanovnika) u isto vrijeme i u velikom broju nalaze ljudi sa svih meridijana, ljudi toliko različitih vjera, nacionalnosti, boje kože, uvjerenja... pobjeda je sama po sebi. Pobjeda na prvenstvu kojem je maksimalna udaljenost između osam stadiona samo 30-ak kilometara. Praktično bez i najmanjeg incidenta, ljudi iz svih krajeva svijeta sretali su se na istim stadionima i tribinama, u istim hotelima, restoranima i ulicama i dijelili zajedničku radost življenja bez obzira slave li pobjede ili tuguju zbog poraza na nogometnim terenima. U dosadašnjim izdanjima SP-a, koja su u pravilu održavana u velikim zemljama (Njemačka, Brazil, Italija, Engleska, SAD, Rusija...), u pojedinim su se gradovima na dnevnoj bazi susretali ljudi (navijači) iz nekoliko zemalja (u pravilu četiri), no Katar je prvi slučaj u kojem su se na jednom mjestu u svakom trenu susretali ljudi iz 32 zemlje sudionika sa svih kontinenata kao i gosti iz svih ostalih dijelova svijeta. Doslovno svih.

„Nekad sam kao dijete plakao jer nisam imao kopačke za nogomet, no jednog sam dana sreo čovjeka koji nema noge...” – to je jedna od mudrosti koju je rekao proslavljeni francuski nogometaš **Zinedin Zidane**, mudrost kakvu zlobnici ne bi očekivali od „prizemnih nogometaša”, no riječi su to koje imaju pravu filozofsku težinu. Nose priču o prioritetima i vrijednostima, priču o razumijevanju života i svijeta koji nas okružuje. A on je toliko šaren i pun različitosti i nemjerljivo je zadovoljstvo vidjeti sve te boje i zastave, sve te različite ljude koji su na jednom mjestu i u potpunosti izmiješani uživali, tugovali i slavili.

Doha, Katar – Zastave zemalja sudionika FIFA Svjetskog prvenstva Katar 2022. Foto: Igor Kralj/PIXSELL

„U nogometu je sve vezano uz žrtvu, posvećenost i radinost. I prijateljstvo izvan terena“. Sve ovo zajedno, a posebno ono „prijateljstvo izvan terena“ izrekao je ponajbolji urugvajski nogometaš **Edinson Kavani**, a upravo to je viđeno doslovno na svakom koraku i u svakom trenutku na ulicama Dohe. Prijateljstvo izvan terena. Bez obzira na nečasne iznimke jako rijetko viđene u Kataru – nogomet spaja ljude.

„Igrati nogomet jedna je stvar, igrati ga sa srcem sasvim je nešto drugo“ – to su riječi **Frančeska Totija**, jedne u nizu talijanskih nogometnih ikona, a i te se riječi s punim pravom mogu primijeniti na veliku većinu onih „fanatika“ koji su uzeli godišnje odmore i trošili mukotrpno stečene uštedevine da makar malim dijelom budu dio velike nogometne priče. Priče u kojoj u svima isto ljudsko „živo srce bije“ bez obzira je li pokriveno zastavama i bojama Katara, Japana, Brazila, Argentine, Gane, Kameruna, Kanade, Engleske, Njemačke, Hrvatske, Srbije... Sport, a posebno nogomet kao najpopularnija igra na svijetu, u konačnici ipak spaja ljude. Vratimo li se

na trenutak s globalnih samo na ove naše „bremenite prostore“, bilo je jako lijepo čuti i vidjeti da hrvatski reprezentativac **Nikola Vlašić**, igrač talijanskog Torina, navija za „svoje prijatelje i klupske suigrače, reprezentativce Srbije **Sašu Lukića**, **Vanju Milinkovića-Savića** i **Nemanju Radonjića**“. Podrška koju legendarni srpski tenisač **Novak Đoković**, a i mnogi drugi ljudi iz Srbije na redovitoj bazi pružaju svojim prijateljima iz hrvatske reprezentacije nebrojeno je puta ponovljena priča. Da, nogomet spaja ljude i ne poznaje nacionalne, vjerske, svjetonazorske i ine granice...

Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije